

Sík Sándor
Tizenkét csillagú korona
Versek a Boldogságos Szűz Máriáról

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Sík Sándor
Tizenkét csillagú korona
Versek a Boldogságos Szűz Máriáról

E verseskötet első kiadása 1947-ben Budapesten jelent meg, Kalazanti Szent József halálának háromszázadik évfordulóján. Jelen második kiadást

Kalazanti Szent József Első Magyar Utódjának
DR. TOMEK VINCE
Generális Atyának
ötvenéves szerzetesi jubileuma (1908–1958) alkalmából ajánlják fiúi tisztelettel és szeretettel

a külföldi magyar piaristák

Mit Druckerlaubnis der Ordensprovinz der Piaristen in Österreich, vom 31. Dezember 1958, Z. 91/58. – Neudruck auf Grund der ersten ungarischen Auflage im Selbstverlag des Piaristenordens, als Manuskript vervielfältigt.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1958-ban jelent meg a verseskötet második kiadásaként. Az elektronikus változat a Piarista Rend magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Piarista Rend Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Motto	4
A Marcali Szűzmária	5
A tizenkét csillagú korona	9
Üdvözlégy!	9
A kék palást	10
Szűzek Királynője	12
Bűnösök menedéke	14
Bölcsességnek Széke	15
Áldott az asszonyok között	17
A keresztúton	18
Szentolvasó	20
Kegyes Iskolák Királynője	21
Magyarok Nagyasszonya	23
Az igazi Mária	25
Pitypang	27

Motto

És nagy jel tűnik fel az égen: egy asszony, akinek öltözete volt a nap, és lába alatt a hold, és fején tizenkétcsillagból álló korona.

János: Jelenések Könyve 12,1

Dicsőség és hála a Szentháromságnak, hogy nekünk adta Szűz Máriát akinek ruhája a nap, lába alatt a hold és fején tizenkét csillagból álló korona...

Felajánlom ezt az imádságomat a katolikus anyaszentegyház javára, a katolikus hitnek terjesztésére és a békének a keresztény fejedelmek közt való megszilárdítására.

Kalazanti Szent József: A Boldogságos Szűz tizenkétcsillagú koronája

A Marcali Szűzmária

I.

A városból, ahonnan egyre mennék,
Ahol a földet nem öleli ég,
És nincs ahol az angyal megjelenék,
S a Szűzmária árván ácsorog
A kórház előtt, kőbe kötözötte,
Onnan jövök, – és nem hiába jöttem:
Rátok bukkantam, Mennyei Karok.

Most itt vagyok, ahova egyre jönnék,
Itt hallgatom ezernyi hangotok,
Fűben-fában zenélő angyalok,
Akik a búza templommélyi csöndjét
S a szőlőfürtök csurranó delét
Zsoltárütemre hangoljátok egybe,
– Itt hangolgattok, a marcali hegyben.

Járom a szőlőt, amerre a bönge
Kakukfűves lankája elgyűrűz,
És a dülőben szembejön a Szűz.
Körüldongják tücsöknyi angyalok,
Kapa a vállán, fején tarka kendő,
És kék szeméből a Megszületendő
Csillaga mosolyog.

II.

Mi Asszonyunk, te itt lakol!
Az a jó meleg trágyapárás:
A betlehemi csöpp akol.

A félhajas tető alatt,
Ahol harsog a gyaluforgács,
A názáreti Acs farag.

A boglyas Tábor integet
Felhőivel a vízen túlról,
Mint Badacsony és Szigliget.

S a nagy tó: a Tibériás.
A fővenyen hálót egyenget
Tizenkét hallgatag halász.

Ez az a föld, ez az a táj,
Ahol az ég-föld összeérnek,
Ahol az Angyal föl-lejár.

Ez az az áldott levegő
Ahol elfelejt zakatolni
És fenekedni az idő.

Itt fák és lelkes állatok
Imádkoznak, s az ember: ember,
Teremtetett s megváltatott.

Itt édes bort ad innia
S kenyeret tör az embereknek
A Krisztus, az Ember Fia.

És téli estén, fonogatván
Az asszonyok közt ül a padkán
Asszonyunk Szűzmária.

III.

Most itt a dombon megtaláltam,
Ötven év bűjőcskáin át
Az igazi Szűzmáriát

Kit mostanáig eltakartak
Kontárok és kereskedők
S a legnagyobb kontár, a gög.

Ismertem jól gyermekkoromban:
Ez ő, ez ő, ráismerek.
Az emlékek özönlének.

Éppen ilyen szépen mosolygott
Két dundi fej közül reám
Édesanyám ágya falán.

Igy láttam a besnyői dombon
Hogy félálomban jött felém,
Nagyboldogasszony éjjelén,

Amíg virrasztva énekelnek
– És tűz és angyalszárny suhog –
Sok tízezernyi búcsusok.

E kép elé kísértem egykor
Sok ministrálás reggelen
Imádott első mesterem.

E sokkönyves és sokfíús
Képről szólított maga mellé
A máriás Kalazancius.

Ó, hányszor néztem ezt a képet!
De később minden mást mutat,
Józanná lesz az áhitat.

Ó, józanarcú oktalanság!
Ma már tudom: itt, itt, e kék
Palást alatt a bölcsesség.

Most itt, ezen a régimódi
Elfeketedett nyomaton
A Titkok Titkát kutatom.

E szőlőillatos kezekkel
Lelkemen végigsimogat
A gyerekkori áhitat.

Hadd dúdolok hát újra meglelt
Anyámnak kisfíús imát:
Tizenkét csillag koronát.

IV.

De jaj, ezek a csillagok,
Anyám, ezek nem *olyanok!*

Nem mint a boldog mennyei
Koszorúd bizodalmas fényei.

Haloványak és betegek,
Ezek a *mi* csillagaink: sebek.

Ha közel nézed: vörösök,
Mint a megaludt vérrögök.

Jaj, testünk-lelkünk csupa seb:
Üres gyomor, bedőlt ház, puszta zseb,

És puszta szív, – romok, romok,
Mégfertőztetett templomok,

Oltárokon idegen istenek, –
És azok, akik nincsenek...

De te szívünkben olvasol
És szánva szánsz és nem botránkozol,

Ha mikor ávét rebeg ajakunk,
Akkor is sebeinktől sajogunk.

Te jól tudod, hisz ember vagy te is,
Hogy emberek vagyunk, s tiszszerte is,

Százszorta is épp akkor emberek,
Mikor imánk esője megered.

Tudod: míg a tömjén lehelte füst
Fehér felhője égre szállni küzd,

Lenn, a tüzes rácson, a parazsak
Morzsácskái vörösen izzanak.

A tizenkét csillagú korona

Üdvözlégylegy!

Magasztalja én lelkem az Urat
És Azt, akiben teljes az Ó kedve,
Akiben minden tttkot megnutat,
Egyetlen szép mosollyá édesedve.
Hogy is lehetne hozzád más szavam
Legelsőben, mint a magasztalásé!
Hadd mondok, százötvenszer, boldogan:
Áve Mária! Üdvözlégylegy Királyné!

Magasztallak, mert nem hallgathatok.
Füst a szavam és az életem kérész,
Mégis, mégis: olyan állat vagyok,
Mely egyenesen jár és fölfelé néz.
Fölfelé néz, mert fönn valami *van*,
És *föl* beszél is: van kihez beszéljen
És ha beszélek: nem féreg magam,
De minden fölfelé nézők nevében.

Hogy éhezne már szólni valamit
Fölfelé ez a süketnéma század,
Amelynek ebnyüsztés lett a hit
És aljasság a fölséges alázat!
Émelyedik a futószalagon
Gyártott eszmények hánytató szagától,
A prófétáktól a zsibpiacon,
Az elvektől – az embertől – magától!

Hogy magasztalna lelke már urat,
Testtel-lélekkkel rína már imádni!
De nincsenek a földön már urak,
Csak szolgák vannak és szolgák szolgálói.
A szó, mint a mélyből kiáltana,
A káromkodás undorában elfagy.
Ó Egészen-szép,
Ó Istenanya, ó Ember-anya,
De jó az Isten, hogy te még mienk vagy!

A kék palást

„Anyai palástod fordítsd oltalmunkra!”
(Boldogasszony Anyánk)

Amelynek színe mint a menny
És mint az édesanya-szem,
Olyan ölelő, olyan áldott,
Énekelem a Kék Palástot.

Kék mint az ég, jó mint az ég:
Mélység, magasság, messzeség,
Körülkarol és el nem enged,
Megharmatoz és fölmelenget.

Olyan könnyű a mosolya!
Búzavirág és ibolya.
És mégis oly kimerhetetlen
És titokzatos, mint a tenger.

Ó tőlem milyen messze már
Amely eléd bírálni jár,
A farizeusi szemöldök.
Már gyermeki bizalmat öltök.

Bizalmat, jó meleg ruhát:
Ha rám uszítja táborát
A Bűnnek Isten-túrte titka,
Elburkolózom ráncaidba.

De nem magam, mind elhozom,
Kiért a gond mázsája nyom,
Mind, mind aki kedves szívemnek,
Kézen vonom megbújni benned.

Az árvákat, a foglyokat,
S kik megjárták a poklokat
A sötétség évein által, –
Fogadd alád, anyai Fátyol.

S akik után szívünk sajog,
A nagyszemű ártatlanok,
A kisdedek, s akik még jönnek
Másnapján az eldült özönnek...

De már nem is imádkozom:
Úgy buzog föl a bizalom
Szívem megéledt melegéből
Mint a forrás a föld szívéből.

Fölöttem a végtelen ég,
Lenn: hallgató arany képék:
Keresztbe kötve várja sorsát
Szegény, pihegő Magyarország.

Az eleven-kék bolt, a menny
Mintha libbenne odafenn,
És békére és háborúra
Egy nagy kék palást ráborúlna.

Szűzek Királynője

A szűzekért könyörgök hozzád,
Akik a port fehér lábbal tapossák
S úgy lejtenek az ingovány felett,
Nem ér fel hozzájuk a döglelet.
Ma még nem ér, –
Ó, hadd maradjon lábuk hófehér!

Nézd milyen szépek, hajnal-harmatossak,
Orcájuk (ó szeressed, símogassad!)
Most fejt meleg tej, hús rózsaszírom, –
Fiú, leányka, ifjú, hajadon,
Tíz- és húszévesek, –
Meggyfanyarok, barackhús-édesek.

Rád emlékeztet minden mozdulatjuk,
A dudva, túske szétsimúl alattuk,
Ahol járnak a gyom világ között,
Sóhajtanak kicserzett bűnösök:
„Szép volna élni, – jaj!”
Ó, legyen értük ima e sóhaj!

Terjeszd föléd köntösöd szegélyét,
Ne vesszen el rossz földünkről a szépség!
Hiszen már a bölcsőben keserű
Nyálát köpi rájuk a Hétfejű,
És gőggel, szabadon
Terpeszkedik az iskolapadon.

A korty ital, a mindennapi étel
Morzsáiban is ott lappang a métely,
A zengő szó, a kattogó betű
Katedráin ő ül, a Hétfejű.
Bőfögő bendeje
Szűzek és ifjak húsával tele.

Hogy óvjuk őket a szelíd széltől is,
Mikor ellenség a bizalmas ör is!
S a legellenség ő szegény maga,
A balga szűz, – ó, Szűzek Csillaga,
Segíts, vagy újra jön
A vízözön, jaj, a szennyvíz-özön.

De kit szent ujjad illet egyszer áldón:
E szép hulláktól balzsamos világon
Szeplőtlen lábbal úgy lebeg tova,
Ha könnyet harmatoz is mosolya,
Mint a májusi szél
Hervadt ibolyák tetemeinél.

Bűnösök menedéke

S hadd imádkozom a nem-szűzekért,
Hadd hozom el a bűnösök, a gyengék,
A Barabbás-üvöltők seregét,
A mosdótálas Pilátusok rendjét.
A farizeusok, a vámosok,
Írástudók és papifejedelmek,
Az inaszakadtak, a poklosok
Utánam mind elibéd seregelnek.

Könyörülj rajtuk, ó, könyörülj rajtunk,
Akik magunkon nem könyörülünk,
Ütődött-voltunk mélyéből sóhajunk
A magasság arcába – s itt ülünk,
És szégyeneljük ezt a sóhajunkat,
S szégyeneljük azt is, hogy szégyenkezünk,
És ássuk, egyre ássuk le magunkat
A mélybe. Jaj, kezdj valamit velünk!

Ó, hiszen halljuk berrenni az órát,
Állnánk is lábra, csak ne kellene
Elmetszeni a bűn köldökzsinórját.
Még mondanánk is bátran ellene,
De cselekedni – cselekedni már nem:
Az imavágy szívünkben fuvoláz,
De az *Uram*-tól messze még az *Ámen*,
És *bánom* nélkül nincsen *Megbocsáss!*

Úgy tátogunk az égre, mint a szomjas
Békák egy száraz kútban: Hol az Ujj,
Melytől a mindenség e rossz atomja,
Földünk tekéje mozdulni tanult?
Lenyúzott bőre vonagló húsával
Borzong előtte szívünk meztelenje:
Ha izzó késsel, ha tüzes husánggal,
Csak üssön, vágjon, de az elevenbe.

S ha majd a vér szeplőtelenre ázta
Az ideget, amit felzsongatott,
Kezed szórjon a pihegő barázda
Forró szívébe lüktető magot,
Az indulás piros kegyelme magját:
Küldj langy esőt a hulló mag elébe.
Ó, nem-szűzek, ó, betegek, ó, balgák,
Ó, te minden bűnösök menedéke!

Bölcsességnek Széke

Nagy Királynő, kit tízenkét
Csillag koronáz,
Jóságodhoz könyörög egy
Öreg iskolás.
Félve jön csak szívszorongva,
Olyan félszegen,
Mint egy gyermek, aki gyónni
Először megyen.

Félve jön, hogy eldadogja
Szíve vágyait,
Gyermeksége ötvenéves
Imádságait,
S amit akkor nem tudott és
Nem mert volna még:
Hogy a gyermekség malasztját
Küldje rá az ég.

Voltam én is gyöngye gyermek,
Fürge kisfiú,
Kölyök aztán, kezes-lábas,
Legény is, hiú.
Lettem aztán java-férfi,
Rendes mégpedig:
Akiből tízenkettőből
Egy tucat telik.

Aztán Isten tudja, hogy, de
Úgy kerülközött,
Mester lettem, számadó a
Báránycák között,
Terelgettem, tanítottam,
Úgy, amint való,
Még tekintélyt is szereztem,
Mint írástudó.

Sok tudós tudatlanokkal
Fújtam egy-követ.
Mennyországból is nem egyszer
Jött hozzám követ.
Tudom már, hogy nincsen új a
Forgó nap körén.
Hát most, Bölcsességnek Széke,
Hozzád jöttem én.

Öntsd belém a bölcseséget:
Úgy is mondanám,
Hogy a gyermekség malasztját
Esedezd le rám.
Engedd újra visszaélnem
Bokros éveim,
Lenni mint a régi kisdéd
Jézus térdein.

Aki bízó, aki tiszta,
Aki egyszerű,
S anyakézből édes neki
Ami keserű.
S ha elpilledt a játékban,
Csak egyet kíván:
Elaludni jó öledben
Édes jó Anyám.

Áldott az asszonyok között

Mentél, amerre húzódott az ösvény
Galileának napaszalta földjén.

És kivirágzott lépteid nyomán
A bokavérző Hegyes Tartomány.

A sziklák istenverte szurdokán
Tejarcú rózsát hajtott a bogáncs,

A kősziklából csorgó méz fakadt,
A ciszternákban élővíz patak.

S a porszemecskék, míg sarúdra lestek,
Tücsök módjára muzsikálni kezdtek.

Karjaid összefonva kebleden
Mentél s mosolyogtál édesdeden.

Mérhetetlenül mély volt és komoly
És mondhatatlan édes e mosoly.

Mentél. Fölötted a hallgatag égbolt.
A csepp angyalok, mint a rendelés szólt,

Elkuporodtak a sziklák közébe
Ujjacskáikat ajakukra téve.

A titokzatos Hang is hallgatott,
A Lélek, aki megárnnyékozott,

És néma volt még Ő is, az Egyetlen,
A szíved alatt élő Érthetetlen.

Mentél, magad, és nem sejtette senki
A titkot, amely a mindent belengi.

Erzsébet sem, a meghitt asszonytestvér,
Még az sem, aki árva tűzhelyednél

Virrasztja jöttöd, az Elgyűrűzött:
Hogy áldott vagy az asszonyok között.

A keresztúton

Megy a Jézus a Kálváriára,
Fejében a töviskoronája.

Véres rózsák verték ki a testét.
Megy a Jézus, viszi a keresztjét.

Most először roskadt el alatta,
Vad pribékek keze fölrángatta.

Szeges szíjjak a húsába tépnek,
Borzalommal kísérik a népek.

Szeges szíjjak csntig elevenbe.
Jön az úton Szűzmária szembe.

A szeméből mennyek mosolyognak,
De szívében hét tőre pokolnak.

Nézi Jézust, nézi a kersztfát,
Azt a véres, verejtékes orcát,

Azt az Arcot, azt az édes-egyed,
Aki az ő testéből testedzett.

Kis Betlehem boldog éjjelében
Ő ringatta ámuló ölében,

Ő mosott rá, főzött és dagasztott,
Ágya szélén de hányszor virrasztott!

Ruháskáit szőtte, fonta, foldta,
Haj pedig már akkor is de tudta...!

Ó hogy nézte távolodó képét,
Mikor elment, három éve, végkép!

Nézi most is, rogyadozó testtel,
Kicsi fiát a szörnyű kereszttel.

Nézi, nézi, fátyolodó szemmel.
Megy a Jézus, utána a tenger.

Véres úton, végestelen hosszan:
Tenger ember, férfi, gyerek, asszony,

Véres tajték veri ki a mesgyét.
Valamennyi viszi a keresztyét.

Nem hiányzik senki sem a sorból:
Legelől a tizenkét apostol,

Utánuk a számolatlan ezrek,
Ködbevesző végtelen keresztek.

Ott piheg a sok mái szegény is:
Édesapám, édesanyám, én is!

Hétfájdalmas, nézz ide miránk is,
Krisztus Anyja, légy a mi anyánk is!

Szentolvasó

Mikor a földbe bújtunk, mint a féreg,
S pokoltüzeket hullatott az ég,
S fejünk fölött zuhogott az ítélet,
(Tán csak az utolsóelőtti még!)
Mikor a falban elapadt víz-ér
S az izzó szálban kialudt a fény,
De jó volt a sötétben, kicsi fűzér,
Ha megcsörrentél olyikunk kezén.

Öreg anyókák mormolás imája,
De mormolt akkor sok öreg legény,
Leheveredtünk börtönünk vackára,
A bugyor feneketlen fenekén,
Aludt az agyvelő is zsibbadozva,
Ima sem állt az ajkainkra más,
Csak e fölséges-együgyű zsolozsma,
Csak ez az üdvözítő dadogás.

Benne van ebben a szent dadogásban
Amire szó és gondolat kevés.
Halál van benne és feltámadás van,
Gyereksírás és anyagügyögés.
A kisdéd szól így, aki nem beszél még,
És aki már nem: aki haldokol.
Belemondod az emberlét egészét
És mindentől eloldatol.

Kegyес Iskolák Királynője

Már vége a diákmisének,
És nem zsi bong az orgona,
Lecsendesült a folyosókon
A futkosó zenebona.
Most jövök hozzád meditálni,
Kegyес Iskolák Asszonya.

Tömjénillattól, gyerekasztól
A levegő még szinte dús,
Mosolyog tőle az oltáron
A könyves Kalazancius.
Ez az illat, ez a mosolygás:
Az otthon, amely visszahúz.

Visszaölel rövidnadrágost
És körszakállas vén fiút.
Itt akar mind lehelni újra
Valami édes-szomorút,
Valamit, ami nélkül nincsen,
– Ó véd meg ezt a csöpp odút!

A tavasz olajos esői
Ránk itt ömöltek pazarúl,
Embernek lenni itt tanultunk,
Szépen és jól és magyarul,
Mi és apáink, nagyapáink:
– Ó légy velünk most, hogy borúl!

Most mikor a kénköves pára
Falakon át is terjedez,
Szorongó kisfiúi orcánk
Öledre bújni gerjedez.
Az otthont, a mi otthonunkat,
Takard be jól – a tied ez!

Nézd, nézd, a kicsinyek szeméből
Most is a Jézus mosolyog,
De tiltanak már újra őket
Ölétől új apostolok.
Ó kicsi Jézus édesanyja,
Terjeszd föléjük fátyolod!

S lelkünkben is szítsd föl a lángot,
Mellyel belőled töltözött,
Hogy az legyünk, mivé a Krisztus
Királyi kardja felütött:
A férfiatlan korban férfi
S gyermek a gyermekek között.

Magyarok Nagyasszonya

*Édesanya, bódog Anya,
Virágszülő Szűz Mária.
(Winkler-kódex)*

Édesanya, boldog anya,
Virágszülő Szűzmária
Világgraszült virágodnak,
Ajánlj minket szent Fiadnak.

Ha nem ajánlsz, hova menjünk?
Nincs egy izrom épség bennünk.
Minden épet, minden szépet
Fölfaltak a cudar évek.

Mind a tíz bűnnel komáztunk,
Belzebúbbal paroláztunk,
Ami csepp jó maradt bennünk,
Lemarta az idegen bűn.

Csúfra mégis megmaradtunk,
Nem nyílt meg a föld alattunk,
Kikerültük a koporsót,
Itt vagyunk most, legutolsók,

Legutolsók a világnak,
Kik a szívünkbe nem látnak,
De tenálad, Asszonyunknál,
Tudjuk, hogy csak irgalom vár.

Eddig is mint nyitott könyvben,
Úgy olvastál a szívünkben.
Bűneinket végigsírtad,
De ítélni föl nem írtad.

Te látod, hogy szívünk marja
A bűnbánat jeges karma,
Pislog már a keserűség
Hamvából a régi hűség.

Már a régi hit is mozdul,
A meleg vér meg-megpozsdul.
Ami szégyenünkre váltott,
Szemünkről már hull a hályog.

Látjuk már, hogy mi rossz, mi jó;
Tudjuk, mi féltetni való.
Sereglünk a Krisztus elé,
De hogy álljunk szeme elé?

Mit mondjunk, ha reá kérdez?
Szólj helyettünk, anyánk édes,
Annyit mondj csak: rosszak vagyunk,
De mégis a tied vagyunk.

Az igazi Mária

Ó Máriák,
Besnyőn és Somlyóban és Pócson és Cellben,
Lorettóban, Lourdesban, Fatimában, a Kármelen és Athoson,
Guadalupén és Nagasakiban,
akiknek arca elé ezerével özönlik az emberiség,
és bicskát ránt a csíki legény,
hogy az ő zászlója mehessen a körmenet élén,
és hadra kel a két spanyol falu népe,
hogy az igazi Mária melyiküké, –
ó Máriák,
míg ti a tömjén lengő magasában
a fogadalmi táblácskák aranyos koszorúja között,
megbújva az ügyetlenkező hajdani mester századok feketített vonalaiban,
megértőn mosolyogtok,
ti fakuló fekete Máriák,
tudjátok-e, mik vagytok az emberiségnek?

Ti vagytok a Dallam, a Szín, a Szabadság,
a ritmus eloldó lebegése,
elengedés, magafeledés,
az Ünnepe.

Akik azt hiszik, élnek
(élnek, hogy dolgozhassanak,
s dolgoznak, hogy élhessenek),
akik tesznek, hogy tegyenek
(magot a földbe: szem legyen,
szemet a gépbe: mag legyen,
vetés, aratás – aratás, vetés),
akik vannak, de nincsenek,
(életük úgy folyik el:
sekély és szomorú patak,
világtalan barlang ölén
halálszagú posvány felé) –
akiknek ablaka zárt üvegét
ha megrezzenti egy véletlenül arra tévedt tüdővész napsugár,
riadtan szegez be a megereszkedett táblát,
mert reszketnek a piros levegő
ismeretlen veszélyeitől –
ezeknek a mostoha gyermekeknek,
az alvajáróknak és halvaélőknek,
ó Máriák,
ó búcsúk, processziók, lítániák,
rózsafüzérek, érmek, skapulárék,
zászlók, gyertyák, orgona, tömjén,
közös-ének, közös-imádság, egy-élet, egy-halál, egy-Isten, egy Anya,
egyetlen Szépség, –

ti vagytok az élet,
az emberi, isteni élet,
ó igazi Szűzmáriák?

Mert bennetek, ó ügyefogyott Máriácskák,
elfátyolozva, elembesítve
otthonosan, nekünkvalón lakozik közöttünk Örömünknek Oka:

az igazi Mária,
akit a művész Isten festett a teremtés vásznára öröktől,
emberek örömének,
áhitatúl az angyaloknak
önnön magának gyönyörűségül,
akin az Örök Atya szeme elmosolyodjék,
mint mikor a tökéletes művész a tökéletes műben
dédelgető pillantással símogat végig százszor is egy alakot,
aminek szépsége még neki is titokzatos, –
az igazi, igazi Mária,
akinek Krisztus-símogató tenyerére letette az Isten
mind, ami jót szánt a világnak,
hogyan hintse, öntse, ontsa ránk,
a vízözönnél özőnebb özőnnel
édesanyai szíve szerint, –
az igazi, igazi, igazi Mária,
akinek az élő Krisztus,
ülvén az Atyának jobbja felől,
szent sebeinek bíborában,
amikor nagyon elnehezedik a szíve
teméntelen bűneink láttán,
ölébe hajtsa szent fejét
s megengesztelődve ülhessen vissza a mennyei trónra
és irgalommal nézzen újra ránk,
most és halálunk óráján. Amen.

Pitypang

Hadd utánozom a régi mestert,
Ki mikor oltárképet festett,
Mint szolgát vagy közkatonát
Odacsempészte önmagát.

Én is, hogy elérékenyedve
Fonom rá faragott fejedre
E kúsza vadvirágfűzért,
Hadd ejtek egy szót magamért.

Bizony nem voltam hajdanában
Nagyon beszédes az imában.
Többet beszélt hozzám az Úr,
Mint hozzá én, hálátlanul.

Gyerek is van (gond a szülőnek),
Hogy a szava későre jó meg.
Addig csak hallgat és hebeg.
– Isten előtt ki nem gyerek?

Gyerek én is, néma, esetlen,
Imádkozásra tehetetlen,
S néma gyerekek – odaát! –
Anyja megérti a szavát.

Én Édesanyám, te megérted
Ezt a furcsa kéz-láb beszédet,
Hogy térdedhez törleszkedem,
S öledbe fölkeredzkedem.

Ahhoz, kihez dadogni nem mer
A szavahíjjas férfiember,
Malasztal teljes szent kezed
Szavak nélkül is elvezet.

Hogy hát egy ily énfajta fonnyadt
Pitypangot is láncomba fonjak,
És ő is testvérkéivel
Oltárodon hervadjon el:

Egyet kérek: ha önfeledve
Jézuskád ringatod öledbe,
Akkor, mit szépséged sugallt,
Zümmögd el néki ezt a dalt.